

DR. VOGL VIKTOR
1885—1922.

Alig borította még el a nyíló virág a magyar geológusok nagy tanítómesterének arácsi sírját s már újra friss sírgödör nyílt meg örök pihenőhelyéül egy fiatal, törekvő geológus-társunknak a rákospalotai sírkertben. Még sajgott a tanítványok szíve Lóczy Lajosnak, a magyar geológusok nesztorának elvesztése fölött, mikor VOGL VIKTOR korai elhúnytja ismét gyászba borította lelkünket. 1922 augusztus 26-án megrendülve állottuk körül ravatalát, hogy örök búcsút inthessünk a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Szakosztálya nevében a legjobb barátunk, a fáradhatatlan szorgalmú, fiatalon sírba hanyatló szaktársnak. Lesujtottan, megnyugvás nélkül hagytuk el a frissen hantolt sírt, mert megengesztelődést nem tudott találni lelkünk a korai gyászos elmúlással szemben. Egy reményteljes jövőt temettünk el véle akkor, mikor tehetőségének megfelelő munkakörben sokat ígérő tevékenységének első gyümölcseit már megismertük s azokat a szakkörök is kellőleg értékelték; mert kiváló szorgalom, alapos készütség, teljes kritikai érzék, lelkiismeretesség s főleg tárgyának szeretete jellemezték munkáit.

A Magyarhoni Földtani Társulatnak két ízben másodtitkára, Szakosztályunknak alapító, majd több éven át választmányi tagja s e minőségében önzetlen buzgalommal szerkesztette a „Barlangkutató” németnyelvű részét.

Nem volt aktív barlangkutató, de mint a horvát Karszt térképező geológusa, nagy előszeretettel tanulmányozta a karszttüncményeket. Ezen tanulmányok kedveltették meg vele a barlangok földalatti, rejtelmes világát s az utóbbi években már személyesen is résztvett két barlangunk átkutatásában. Tanulmányozta a Csoklovinai barlang foszfát-tartalmú agyagkitöltését, valamint fölmérte és a „Barlangkutató”-ban ismertette a „Koblesdi” barlangot.

Egy szelid életű, puritán becsületességű munkásával a magyar paleontológiának kevesebbünk lett, elvesztettünk egy önzetlen kartársat, hű barátot, — emlékezete ezért lesz maradandó.

T. I.

DR. VIKTOR VOGL

1885 — 1922.

Kaum haben die Blumen am Grabe des großen Meisters der ungarischen Geologen in Arács Wurzel gefasst, und es öffnete sich von neuem ein frisches Grab, zur ewigen Ruhestätte eines jungen, strebsamen Kameraden im Friedhofe von Rákospalota. Die Herzen der Jünger waren noch schwer vom Verluste des Nestors der ungarischen Geologen, als das vorzeitige Hinscheiden DR. VIKTOR VOGL'S unsere Seelen abermals in Trauer versenkte. Erschüttert umstanden wir am 26. August 1922 seinen Katafalk, um im Namen der Höhlenforschenden Sektion der Ungarischen Geologischen Gesellschaft von unserem besten Freunde, dem früh dahingeschiedenen unermüdlichen Fachgenossen für immer Abschied zu nehmen. Niedergeschlagen, ohne Trost verließen wir den frisch aufgeworfenen Grabhügel, denn unsere Seelen konnten sich nicht in die traurige Wahrheit seines vorzeitigen Todes fügen.

Eine hoffnungsvolle Zukunft wurde mit ihm begraben, als wir auf einem seiner Begabung entsprechenden Arbeitsgebiete eben die ersten Früchte seiner vielversprechenden Tätigkeit kennen lernten. Diese fanden überall in den Fachkreisen die gebührende Anerkennung, denn außergewöhnlicher Fleiß, gründliche Sachkenntnis, kritisches Urteilsvermögen, Gewissenhaftigkeit, vor allem aber Liebe zu seinem Studium kennzeichneten seine Arbeiten.

Er war zweimal zweiter Sekretär der Ungarischen Geologischen Gesellschaft, und gründendes Mitglied, später mehrere Jahre hindurch Ausschußmitglied unserer Sektion, und in dieser Eigenschaft redigierte er mit uneigennützigem Eifer den deutschen Teil unserer Zeitschrift „Barlangkutató“ (Höhlenforschung).

Er selbst war kein aktiver Höhlenforscher, doch studierte er als kartierender Geolog des kroatischen Karstgebietes mit großer Vorliebe die Karstphänomene. Diese Studien erweckten sein Interesse für die geheimnisvolle unterirdische Welt der Höhlen, so daß er in den letzten Jahren bereits persönlich an der Durchforschung zweier Höhlen teilnahm. Er studierte die phosphathaltige Lehmausfüllung der Höhle bei Csoklovina und führte die Vermessung der Koblesder Höhle durch, deren Beschreibung er in der Zeitschrift „Barlangkutató“ veröffentlichte.

Die ungarische Palaeontologie hat einen puritanen, ehrlichen Arbeiter weniger, und wir haben einen sanftmütigen, uneigennütigen Kollegen und treuen Freund verloren. Sein Andenken aber bleibt ebendeshalb in unserem Kreise unvergänglich!

E. v. T.